

Arrest

nr. 154 870 van 21 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Mirzaka, gelegen in het district Said Karam van de provincie Paktia. Uw gezin verhuisde naar het dorp Shash Qala, in het district Charkh van de provincie Logar omdat er meer werkgelegenheid was. Uw vader kocht er gronden die hij bewerkte. U ging er naar school van de eerste graad tot de negende graad. U en uw familie keerden later terug naar Mirzaka in Paktia.

In januari 2011 ging u aan de slag in de keuken van de Amerikaanse basis 'New Kabul Compound' te Kabul. Nadat de taliban u en uw familieleden meermaals aanvielen omdat u weigerde met hen samen te werken ontvluchtte u op 2 september 2012 Afghanistan om op 8 februari 2013 in België asiel aan te vragen. Op 18 juli 2013 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen

(CGVS) tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtmotieven en er geoordeeld werd dat u over een redelijk en veilig vestigingsalternatief in de stad Kabul beschikt. U diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RvV).

Op 23 februari 2015 diende u een tweede asielaanvraag in. U hield vast aan de vluchtmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U voegde hier nog aan toe dat uw vader sinds elf maanden is vermist door uw problemen en dat uw familie geen nieuws heeft over hem. Daarnaast vertelde uw vriend A., met wie u af en toe contact hebt, dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar u, net als Daesh (Islamitische Staat of IS) die ondertussen actief zou zijn geworden in uw regio. Op 17 maart 2015 oordeelde het CGVS dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Op 22 juni 2015 verklaarde u zich voor een derde maal vluchteling. In uw derde asielaanvraag herhaalt u de problemen die u vreest met de taliban omwille van uw tewerkstelling bij de Amerikanen. Daarnaast voegt u eraan toe dat u voor uw tewerkstelling op de Amerikaanse basis een jaar als bewaker bij de NGO 'People in Need' in het district Chamkani van Paktia werkte. Omdat de NGO een band had met de Afghaanse overheid ondervond u ook omwille van deze tewerkstelling problemen met de taliban, zo verklaart u. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de kopie van het arbeidscontract bij de NGO in Paktia en de beëindiging van dit arbeidscontract neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet er worden beklemtoond dat u uw vrees voor vervolging vanwege de taliban omwille van uw tewerkstelling op een Amerikaanse basis, reeds in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag aanvraag hebt uiteengezet. Uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. U achtte het niet nodig hiertegen een beroep aan te tekenen bij de RvV, noch na de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS, noch na de niet in overwegingname van het CGVS. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag uw eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven op te heffen.

Daarnaast haalt u in uw huidige, derde, asielaanvraag aan dat u van 19 januari 2009 tot 19 januari 2010 als bewaker voor de NGO 'People in Need' in het district Chamkani werkte. Omdat de taliban niet opgezet waren met uw werk voor de NGO kreeg u met deze organisatie problemen nog voor u in dienst trad op de Amerikaanse basis in Kabul, zo verklaart u. Noch uw tewerkstelling bij de NGO, noch de eruit voortvloeiende problemen met de taliban bracht u aan doorheen uw eerste of tweede asielaanvraag. Nochtans beschikte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS over de mogelijkheid om al uw tewerkstellingen en asielmotieven aan te brengen. Tijdens het gehoor dat u had op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag werd er immers gevraagd naar uw professionele carrière en naar de redenen van uw asielaanvraag. Aan het einde van gehoor op het CGVS ontkende u dat u naast de aangehaalde vervolgingsfeiten nog andere ernstige problemen kende in Afghanistan (CGVS 4/3/2013 p.23). Als verklaring voor het achterhouden van deze informatie tijdens uw eerdere asielaanvragen vertelt u dat andere Afghanen u aanraadden om over maar één probleem te spreken (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag, punt 15). Dit is geen afdoende verklaring. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste gehoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uw verklaring dat u de nieuwe elementen van uw huidige asielaanvraag, met name uw vrees voor de taliban ontleend aan uw tewerkstelling voor een NGO in Paktia, gedurende uw eerste en tweede asielaanvraag bewust verborgen hield, schaadt sterk de geloofwaardigheid van dit nieuwe asielmotief. De beoordeling van het CGVS dat de in uw eerste asielaanvraag aangehaalde problemen met de taliban bedrieglijk zijn ondermijnt verder het geloof in uw nieuwe verklaringen. De neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw nieuwe aangehaalde asielmotief niet herstellen. Beide stukken blijken immers slechts kopieën waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kan worden vastgesteld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de

regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, in uw eerste asielaanvraag stelde het CGVS vast dat u een volwassen alleenstaande man bent die tot de 9de graad naar school ging en zowel het Pashtou als het Dari en het Engels machtig is. Na uw studies werkte en woonde u anderhalf jaar in Kabul. U heeft anderhalf jaar in de keuken van de legerbasis gewerkt en u vertelde dat u na verloop van tijd opleidingen gaf aan nieuwe medewerkers. U verklaart ook dat u de leiding had over 60 werknemers tijdens een feestelijke aangelegenheid voor de Amerikanen en hen hierbij coördineerde. De vaardigheden die u tijdens het uitoefenen van deze functie verwierf, stellen u in staat in andere bedrijven een gelijkaardige functie uit te oefenen. Uw verblijf van anderhalf jaar in de Afghaanse hoofdstad leverde u naast een grondige vertrouwdheid met de stad ook een vrienden- en kennissenkring in Kabul op. Bovendien kan er aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Het CGVS oordeelde op 18 juli 2013 dat u over de vaardigheden, de ervaring en het netwerk beschikt om de stad Kabul voor u als een volwaardig vestigingsalternatief te beschouwen. In uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die en nieuw licht werpen op deze beoordeling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat er in de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juli 2013 (de laatste maal dat de zaak ten gronde werd beoordeeld) geen rekening kon worden gehouden met de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013, waarin een overzicht wordt gegeven van de risicoprofielen. Verweerder maakt zich er volgens verzoeker van af door te stellen dat het risico op vervolging omwille van verzoekers werk op een Amerikaanse legerbasis in het verleden reeds werd beoordeeld. Volgens verzoeker volstaat dit niet, aangezien voormelde *Guidelines* van UNHCR nog niet gepubliceerd waren bij het nemen van de beslissing van 17 juli 2013.

Vervolgens voert verzoeker aan dat overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet en de richtlijnen van UNHCR er een onderzoek moet gebeuren naar het veilig en redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief en dat de bewijslast hiertoe bij de asielinstanties ligt. Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul verslechterd is. Hij verwijst naar een rapport van UNAMA van augustus 2015 en voert aan dat de informatie waarop verweerder zich baseerde teneinde te besluiten tot een intern vestigingsalternatief in verzoekers hoofde, door dit rapport achterhaald wordt. Verzoeker stelt dat het aantal slachtoffers sinds begin 2015 is gestegen en dat de ook de oorzaken verschoven zijn. Hij meent dat het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van de zogenaamde complexe aanslagen met 78% is toegenomen. De hoofdoorzaak van burgerslachtoffers is volgens hem sinds 2015 “*targeted*

killings" waarbij de burgerbevolking het slachtoffer wordt van gerichte moordaanslagen. Burgers zijn dus wel degelijk een doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De motivering in de bestreden beslissing volstaat volgens verzoeker niet om te besluiten dat Kabul voor hem een redelijk intern vestigingsalternatief vormt. Hij wijst erop dat UNHCR de kwetsbaarheid van IDP's aangeeft en op het feit dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen. UNHCR beschouwt een groot deel van de Afghaanse terugkeerders als *"people of concern"*. Zij vormen volgens verzoeker een uitzondering in het werk van UNHCR. Hun problemen moeten bekeken worden rekening houdend met de ontwikkeling van de steden en de groeiende arme bevolking in informele wijken. Bij het vaststellen van een intern vestigingsalternatief dient grote voorzichtigheid aan de dag te worden gelegd, aldus verzoeker. Een vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende, aldus verzoeker. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen bieden. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in één of andere stad van het land, kan niet afgeleid worden dat er steun aanwezig is. Vervolgens wijst verzoeker erop dat wanneer een stad in aanmerking wordt genomen als intern vestigingsalternatief, de mogelijke verblijfplaats bepaald dient te worden, omdat anders het risico dat de persoon ontheemd zal geraken, te groot is. Dit is *in casu* niet gebeurd. Er dient expliciet aangetoond dat er in de praktijk geen risico bestaat om ontheemd te geraken. Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat er enerzijds een kleine minderheid van rijken is die toegang heeft tot dure woningen en anderzijds de rest van de bevolking die terug moet vallen op informele wijken. Bij de vaststelling van een intern vestigingsalternatief dienen de werkelijke levensomstandigheden van de stedelijke bevolking in rekening te worden gebracht om na te gaan of zij in de praktijk nog steun kunnen bieden aan familieleden. De mogelijkheden om inkomen te vergaren zijn volgens verzoeker beperkt. De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. De beperkte mogelijkheid van het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt is een reden voor nieuwe verplaatsingen na terugkeer. Volgens verzoeker ondervindt de meerderheid van de terugkeerders problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te starten. Jongeren die opgeleid zijn in Europa, bevinden zich meestal in een nadelige situatie bij het vinden van werk. Dit werd volgens verzoeker vastgesteld in verschillende studies. Deze jongeren zijn dikwijls onaangepast. Terugkeerders moeten vechten om niet in absolute armoede te vervallen. Daarenboven kan de schuld van de reis naar Europa niet meer betaald worden. Het is volgens verzoeker een omgekeerde redenering om te denken dat de familie ter plaatse een steun kan zijn bij terugkeer, terwijl verschillende analyses aantonen dat veel families op hun buitenlandse familieleden rekenen om in Afghanistan te kunnen overleven.

Verder verwijst verzoeker naar een rapport van 16 juli 2015 en stelt dat het aantal IDP's nog is toegenomen, waardoor de problemen voor hen ook zijn toegenomen. Verzoeker verwijst tevens naar een artikel in een magazine van 19 november 2014.

De toegevoegde informatie over de veiligheidssituatie en de verslechterde socio-economische omstandigheden in Kabul zijn volgens verzoeker wel degelijk een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De landeninformatie in het administratief dossier dateert van januari 2015 en is volgens verzoeker voorbijgestreefd.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het UNAMA-rapport *"Afghanistan – Midyear Report 2015. Protection Of Civilians In Armed Conflict"* van augustus 2015 (stuk 3) en het NRC/IDMC-rapport *"Afghanistan: New and long-term IDPs risk becoming neglected as conflict intensifies"* van 16 juli 2015 (stuk 4). Volgens de inventaris bij zijn verzoekschrift voegt hij tevens de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 (stuk 2) toe, doch deze bevinden zich niet bij het verzoekschrift.

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota drie rapporten met landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging*

en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat er in de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juli 2013 geen rekening werd gehouden met de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013, waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn werk een risicoprofiel heeft, dient erop gewezen dat verzoeker heeft nagelaten beroep aan te tekenen tegen deze beslissing, zodat deze beslissing definitief geworden is. Hij kan niet middels onderhavig verzoekschrift alsnog beroep aantekenen tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juli 2013. Daarenboven diende verzoeker op 23 februari 2015 een tweede asielaanvraag, waarbij hij opnieuw nalaat om te wijzen op de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 teneinde te trachten zijn asielrelaas alsnog geloofwaardig te maken. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift, in het kader van zijn beroep tegen de weigering van inoverwegingname van zijn derde asielaanvraag, pas verwijst naar deze *Guidelines*, is dan ook laattijdig. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat verweerder in het kader van zijn tweede of zijn derde asielaanvraag geen rekening hield met deze *Guidelines*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing, die als vaststaand wordt beschouwd: *“Daarnaast haalt u in uw huidige, derde, asielaanvraag aan dat u van 19 januari 2009 tot 19 januari 2010 als bewaker voor de NGO ‘People in Need’ in het district Chamkani werkte. Omdat de taliban niet opgezet waren met uw werk voor de NGO kreeg u met deze organisatie problemen nog voor u in dienst trad op de Amerikaanse basis in Kabul, zo verklaart u. Noch uw tewerkstelling bij de NGO, noch de eruit voortvloeiende problemen met de taliban bracht u aan doorheen uw eerste of tweede asielaanvraag. Nochtans beschikte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS over de mogelijkheid om al uw tewerkstellingen en asielmotieven aan te brengen. Tijdens het gehoor dat u had op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag werd er immers gevraagd naar uw professionele carrière en naar de redenen van uw asielaanvraag. Aan het einde van gehoor op het CGVS ontkende u dat u naast de aangehaalde vervolgingsfeiten nog andere ernstige problemen kende in Afghanistan (CGVS 4/3/2013 p.23). Als verklaring voor het achterhouden van deze informatie tijdens uw eerdere asielaanvragen vertelt u dat andere Afghanen u aanraadden om over maar één probleem te spreken (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag, punt 15). Dit is geen afdoende verklaring. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste gehoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan*

de asielpcedure. Uw verklaring dat u de nieuwe elementen van uw huidige asielaanvraag, met name uw vrees voor de taliban ontleend aan uw tewerkstelling voor een NGO in Paktia, gedurende uw eerste en tweede asielaanvraag bewust verborgen hield, schaadt sterk de geloofwaardigheid van dit nieuwe asielmotief. De beoordeling van het CGVS dat de in uw eerste asielaanvraag aangehaalde problemen met de taliban bedrieglijk zijn ondermijnt verder het geloof in uw nieuwe verklaringen. De neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw nieuwe aangehaalde asielmotief niet herstellen. Beide stukken blijken immers slechts kopieën waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kan worden vastgesteld."

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingssalternatief beschikt.

Uit de COI Focus "*Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van januari 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van januari 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker neerlegt (verzoekschrift, stukken 3 en 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) mag dan wel van recentere datum zijn, deze informatie is niet van aard de door verweerder bijgebrachte informatie in een ander daglicht te stellen. Vooreerst dient vastgesteld dat het UNAMA-rapport betrekking heeft op heel Afghanistan en er nergens informatie is opgenomen die specifiek handelt over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. Gelet op de regionale verscheidenheid van het Afghaanse conflict (zie *supra*), is het niet mogelijk om een correct beeld te krijgen van de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad op basis van een algemeen rapport dat gans Afghanistan bestrijkt. Verder blijkt uit het UNAMA-rapport dat het aantal burgerslachtoffer licht gestegen is in de eerste helft van 2015 en dat de "complexe aanslagen" daarbij een belangrijkere oorzaak zijn geworden. Bovendien blijven "high profile"-doelwitten het belangrijkste objectief van de AGE's (zie UNAMA-rapport, p. 55-56). Het hoge aantal IDP's in stedelijke gebieden, zoals blijkt uit het NRC/IDMC-rapport "*Afghanistan: New and long-term IDPs risk becoming neglected as conflict intensifies*" van 16 juli 2015 (verzoekschrift, stuk 4) en de COI Focus "*Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul*" van 23 februari 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), staat er niet aan in de weg dat de grote meerderheid van zij die zich in Kabul hervestigen, een flat huren van hun eigen middelen of verblijven bij familie of verwanten. Uit het rapport van het European Country Of Information Network (ECOI) (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt verder eveneens een toename van het aantal burgerslachtoffers, doch tevens dat de aanslagen en het geweld in de stad Kabul nog steeds gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten, dat de stad stevig in handen blijft van de Afghaanse overheid en dat er nog steeds geen sprake is van een situatie van algemeen geweld of "open combat". De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) is bijgevolg niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald is.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er in de hoofdstad Kabul geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, in uw eerste asielaanvraag stelde het CGVS vast dat u een volwassen alleenstaande man bent die tot de 9de graad naar school ging en zowel het Pashtou als het Dari en het Engels machtig is. Na uw studies werkte en woonde u anderhalf jaar in Kabul. U heeft anderhalf jaar in de keuken van de legerbasis gewerkt en u vertelde dat u na verloop van tijd opleidingen gaf aan nieuwe medewerkers. U verklaart ook dat u de leiding had over 60 werknemers tijdens een feestelijke aangelegenheid voor de Amerikanen en hen hierbij coördineerde. De vaardigheden die u tijdens het uitoefenen van deze functie verwierf, stellen u in staat in andere bedrijven een gelijkaardige functie uit te oefenen. Uw verblijf van anderhalf jaar in de Afghaanse hoofdstad leverde u naast een grondige vertrouwdheid met de stad ook

een vrienden- en kennissenkring in Kabul op. Bovendien kan er aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Het CGVS oordeelde op 18 juli 2013 dat u over de vaardigheden, de ervaring en het netwerk beschikt om de stad Kabul voor u als een volwaardig vestigingsalternatief te beschouwen. In uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die en nieuw licht werpen op deze beoordeling."

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of hij effectieve bestaande sociale relaties heeft in Jalalabad die hem steun kunnen en willen geven. Er werd immers op gewezen dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 duidelijk blijkt dat alleenstaande mannen kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur aanwezig is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Verder is er geen enkele rechtsregel die bepaalt dat verweerder een mogelijke verblijfplaats dient te identificeren, noch wordt hierop allusie gemaakt door UNHCR. Verder kan worden opgemerkt dat overwegingen van sociaal-economische aard niet bepalend zijn voor de vaststelling van het bestaan van een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.3. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER